

XXIII. évfolyam, 2. szám

Ára : 1 lej

2022. FEBRUÁR

Kányádi Sándor Zsörtölődő

Elegünk van már,
elegünk.
Meddig kell még
dideregnünk?
Mondják a kupás-
cserepet
megülő fagyos
verebek.

Télen átal is
nyaraló
fecskének lenni
volna jó,
csettegeti a
porkahó
alatt csörölő
kis rigó.

Varjú körözget,
billeget,
letácsol rigót
s verebet.
Hogyha kedves a
tollatok,
annyit ne sopán-
kodjatok.

Megértem én már
eleget,
ennél is zordabb
teleket.
De olyat eddig
sohasem,
hogy vége egyszer
ne legyen.

Mindent kikapcsolni magunk körül!

Az Úr Jézus negyven napig maradt a pusztában, mert mindent kikapcsolt maga körül, hogy egyedül csak Istennel legyen, hogy felkészüljön arra, ami előtte áll és annak befejezésére, a húsvétra. Mi a szent negyvennapban Jézussal együtt igyekszünk mindent kikapcsolni magunk körül, ami elterelheti figyelmünket az Istennel való kapcsolatáról. Egyvalaki azonban nem akarja, hogy Istennel való találkozásunk és felkészülésünk sikeres legyen, a sátán, a gonosz. Már az Úr Jézusnál is vette a bátorságot, és zaklatta őt kísértéseivel.

Az első kísértés, amivel a sátán megkísértette az Úr Jézust, hogy a köveket változtassa kenyérré. Ez az ösztönök kísértése. Itt arról van szó, hogy az ember maradéktalanul elégítse ki a különböző ösztöneit. A minket körülvevő környezet minden erejével erre biztat a reklámok, az igénytelen filmek által: éljük ki ösztöneinket, élvezzük az életet, mert azért van. És különben is senki sem tilthatja meg, mert ehhez nekünk jogunk van. Erre a kísértésre adja az Úr Jézus által az Egyház az ellenszerét, a böjtöt: **"Nemcsak kenyérről él az ember"** - nemcsak ösztönökből áll az ember. A böjtölésben - aminek leggyakoribb formája az ételböjt - az ember megéli emberi méltóságát azzal, hogy tud uralkodni testének vágyain. Ezen túl megtapasztalja teremtettségét, törekenységét, s ez alázatra indítja Teremtője előtt, akinek létének minden percét köszönheti. Az ember test és lélek egysége, s, amikor böjtöl, akkor mintegy testével imádkozik. De ott a veszély a böjtölésben, hogy az ember öncélú sportteljesítményt cselekszik belőle, amelyet mások előtt fitogtat. Óriási veszély a böjtben, hogy azt az ember valamilyen fizetési eszköznek, mennyei valutának tekinti az Istennél, amivel kikényszeríthet belőle kérések teljesítését, mert hát megfizetett érte. Ez a magatartás tulajdonképpen farizeusság, amelyet az Úr Jézus működésekor nem győzött kárhozatni.

A második kísértés: ugorjon le Jézus a templomról, majd elkapják az angyalok. Az önzés kísértése ez. Az önzés, mert, ha Jézus leugrik, akkor abban az a lényeg, hogy ő jól érezze magát, s majd mások, az angyalok ehhez segídenek. Ma az ember félretolja ezt a csodálatos, Isten által teremtett és neki ajándékozott világot, és egy másik, saját maga által alkotott világot épít, mert meg van győződve róla, hogy ő jobbat tud formálni, amiben majd ő jól érzi magát. Amikor pedig baj van, akkor persze segítsen az Isten. Egyéni életünkben ez úgy jelentkezik, hogy senkivel és semmivel nem törődve éljük életünket, harcolunk a boldogságunkért, de, ha baj van, akkor rögtön Istenhez fordulunk segítségért, akire megharagszunk, ha nem segít azonnal. Az Úr Jézus válasza a kísértésre: **"Ne kísértsd Uradat, Istenedet!"** - hogy ő cselekedjen helyetted. Az Egyház a jócselekedeteket adja kezünkbe ezen kísértés ellenszeréként, hogy másokon segítve, másokkal kapcsolatba lépve megtapasztaljuk, hogy boldogságunk egymáson múlik, a tettekben megnyilvánuló önzetlen szeretetből fakadó jócselekedetekben. Veszélyforrás a jócselekedetek terén, hogy megrontja az önzés: csak azért teszek jót, hogy népszerű legyek. Azért adok másoknak, hogy szükség esetén én is kapjak tőlük, ha rászorulok. Az Úr Jézus soha nem azért segített az embereken, hogy népszerű legyen, vagy azért, hogy majd adott esetben hálára legyenek kötelezve vele szemben. Ebben az értelemben mondjuk azt, Jézus egyetlen csodát sem tett magáért. S ha ő nem tett, akkor mi se kívánjunk magunknak önző érdekekből.

A harmadik kísértés a hatalom kísértése: Jézusé lesz a világ összes országa, ha leborulva imádja a sátánt. A hatalom ősi kísértés. A hatalomvágyban tulajdonképpen az ember végtelen utáni vágyának a sátán által félremanipulált változatát figyelhetjük meg. A

folytatás a 2. oldalon

folytatás az 1. oldalról

végtelen utáni vágy a hatalomban úgy jelentkezik, hogy az ember legyen az Isten. Mindenkin, vagy legalább minél több emberen uralkodjék. Magát tegye meg az őt körülvevő világ középpontjának. Napjainkban kifinomított változatát karriernek hívják, ahol a vezető beosztás megszerzésében a képlet ugyanaz: minél több embernek parancsolni. Az ellenszere ennek a kísértésnek az imádság: "Uradat, Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!" Az imád-

ságban az ember kapcsolatba lép Istennel, és rádöbben, hogy nélküle semmi, és semmit nem tehetne. Előtte minden hatalom a porszemnél is kevesebbet ér. A nagybőjtben azt ajánlja az Egyház, hogy imádkozzunk többet. Ez azonban még csak véletlenül sem a mennyiség növelését jelenti, hanem a minőségét. Mert ott a veszély az imában, hogy hatalomvágyunkat ide is bevisszük: Isten kéréseink, követeléseink, elképzeléseink kivitelezője lesz, akit imádságunkkal mintegy lefizetünk. A legjobb ima az, ha csendben vagyunk, és engedjük végre az Isten is megszólalni a csendben, hogy szóljon hozzánk.

Tódor Attila

Utcatalálkozó

Ismét utcatalálkozót szerveztek a Gál utcaiak február 19-én.

György Lajos bácsi köszöntötte az összegyűlt Gál utcaiakat, megköszönte a szervezőknek, hogy ismét megszervezték a találkozót, és elmondta, hogy két év leforgása alatt hét férfit szólított magához a jó Isten. Név szerint: György Domokos, Gál Imre, Szisze László, Szikszai Ambrus, András Domokos, Márton László, Gábos Lajos, nekik örök nyugodalmat, az özvegyeknek vigasztalást kívánt.

Felálltunk egy rövid imára. Majd szép lassan elkezdődött a fergeteges buli. Aki nem tud táncolni a Postás nótáira, az vagy gyászol, vagy gipszben van a lába. Az öröndetes az, hogy fiataljaink is kezdtek részt venni ezeken a találkozókön. Három pár is jelen volt. Lassan ők kell hogy átvegyék a helyünket, ahogy a nóta is mondja:

*"Sárgult levél elkorhadt már, faágakon apró rügyek nőnek,
Utánunk is mások jönnek, örök sorsa a mi életünknek."*

Isten éltesse minden Gál utcait, betegségmentes, boldog évet kívánok a jó Istentől.

Fazakas Ágnes

Fotó: Egyed József

Felhívás

Értesítjük az érdeklődőket, hogy a malom március hónaptól kezdődően kedden és csütörtökön zárva tart.

Megértésüket köszönjük.

7-15 ár üres telket **vásárolnánk**
Királysarka, Szeltersz környékén.
Telefonszám: 0749992233.

Üzletnek való helyiséget **bérelnek.**
Telefonszám: 0743430612

Bicebóca portrék

Összeállította: György Emőke

Ladó Attila

Atti egy értelmileg sérült, szelíd fiatalember, aki, ha úgy adódik, tud mérges, harcos is lenni! Mivel rokonok vagyunk, unokatesók, lehet, hogy kicsit elfogultan írok, mert már egész kicsi korától ismerem őt. Nagyon szerethető, ragaszkodó tud lenni, pláne a közeli családtagokhoz, mint az édesanyjához vagy az egy évvel idősebb bátyjához, Arnoldhoz. Nagyon tud aggódni, ha látja, hogy testvére szomorú vagy beteg. Arnold nagyobb dumás, mint Atti, és Attit az otthonülő természetéért humorosan csak "házi cicának" hívja. ☺ Nagy szenvedélye a "kazózás", ami kazettafenezést jelent, ugyanis az évek alatt egész gyűjteménnyé gyarapodott a régi magnók sora, amivel otthon ő kedvére zenélget. Olyankor egy másik dimenzióba kerül, amikor elvonulva bekapcsolja egyik kazetás magnóját a sok közül. Ő így vezeti le a felgyűlt feszültségeket.

1. Mit tartasz fontosnak elmondani magadról, hogyan mutatkoznál be?

Ladó Attilának hívnak, és 33 éves vagyok. Jólelkű és csendes vagyok. Szeretek otthon lenni egymagamban, "kazózni", zenét hallgatni.

2. Hol és kivel élsz?

Lövétén élek a szüleimmel és bátyámmal.

3. Mit szeretsz csinálni szívesen, van-e hobbid?

Szeretek rendezni a juhainkat, szeretek segíteni a ház körül, édesapámnak segítek a favágásban, édesanyámnak reggel szívesen főzök kávé.

Hobbim a biciklizés, amit jó időben szeretek végezni.

4. Mi a kedvenc ételed?

Fuszulykaleves és kolbász pityókapürével.

5. Mi a kedvenc színed?

A kedvenc színem a zöld és a lila.

6. Jársz-e valamilyen közösségbe, ha igen, hová?

Szerdánként járok a Szent Gellért Alapítvány foglalkozásaira.

7. Mit jelent számodra a közösség?

Számomra a közösség a feltöltődést, a közösen átélt élményeket, a tanulást és az együttlét örömét jelenti. Szeretek közösségben lenni!

8. Szerinted elfogadók-e az emberek a sérültekkel?

Szerintem az emberek elfogadják a sérülteket.

9. Milyen programokon vennél/veszel részt szívesen?

A kézműves programokat szeretem, mint a szappanmezelés, a zenés, bulizós rendezvényeket. Szeretek nyáron táborozni is az "örangyos" csapattal!

10. Mi az álmod, vágyad, mit kívánnál magadnak a jövőben?

Egészséget magamnak és családomnak! Annak örvendének, ha ezután is feljárhatnak a Szent Gellért Alapítvány szerdai foglalkozásaira!

Ladó Arnold

Arnold Atti bátyja, csak egy évvel idősebb, mint testvére, akit nagyon szeret boszszantani. Értelmileg sérült, de nagy hangja ellenére nagyon érző és érzékeny lelkületű fiatalemberré vált. Hülámzó a kedélyállapota, mert, mikor nincs jó passzban, nagyon le-tört, zaklatott és szomorú. De ha elemében van, azt is intenzíven megéli. Jó a beszélőkéje, jó a humora, és ellentétben öccsével ő szeret a társaság középpontjában, emberek közt lenni. Néha kicsit hangos, de nem kell félni tőle. Figyelemre, megértésre, szeretetre vágyik csak. Ha megkapja ezeket, ő is "kezes báránnyá" változik! ☺

1. Mit tartasz fontosnak elmondani magadról, hogyan mutatkoznál be?

Ladó Arnoldnak hívnak, 34 éves vagyok. Szeretek viccelődni, humorizálni. Kedvelem a csinos lányokat!

2. Hol és kivel élsz?

Lövétén élek a szüleimmel és a testvéremmel, Attilával.

3. Mit szeretsz csinálni szívesen, van-e hobbid?

Segítek otthon fát hordani. Szeretek biciklizni, megjárni magam a falu között. Szeretem nézni a humoristák videóit a neten. A Székely Góbék a kedvenceim.

4. Mi a kedvenc ételed?

Kedvenc ételem a fuszulykafőzelék füstölt kolbásszal.

5. Mi a kedvenc színed?

Kedvenc színem a kék és zöld.

6. Jársz-e valamilyen közösségbe, ha igen, hová?

Ha jó a kedvem, szívesen meglátogatom a rokonokat a faluban, vagy felmegyek a központba körülnézni. Járok a Szent Gellért Alapítványhoz szerdánként.

7. Mit jelent számodra a közösség?

A tanulást, ott fejlődhetek, a feltöltődést, az alkalmazkodást, az elfogadást jelenti.

8. Szerinted elfogadók-e az emberek a sérültekkel?

Igen, azok.

9. Milyen programokon vennél/veszel részt szívesen?

Szeretek bulizni, amikor megünnepeljük közösen a születésnapokat, az nagyon jó! Szeretek táborozni is!

10. Mi az álmod, vágyad, mit kívánnál magadnak a jövőben?

Azt kívánom, hogy legyen egészség és jókedv!

Hittünk az életben, bíztunk a gyógyulásban...

"... egyszer vége lesz a viharnek. Nem fogsz emlékezni, hogy csináltad végig, hogy élted túl. Még abban sem lehetsz egészen biztos, hogy tényleg véget ért. Egy dolog biztos. Amikor kijössz a viharból, nem az az ember leszel, aki besétált abba."

Kereken kilenc hónapja, amikor mi elindultunk, nem azok az emberek voltunk, akik ma vagyunk. És ma nagyon hiányoznak nekünk ők, akik akkor voltunk. Sokat gondolkodtam, írjak vagy ne. Hogyan kellene ezt a történetet lezárni, kell-e még mondanom valamit róla? Vagy már így is többet elmondtam a facebookon, mint kellett volna... De az, ahogyan az emberek várták, hogy írjak, hogy hírt adjak magunkról, és ahogyan mindig írták nekem, hogy a kitartással motiválom őket a mindennapi problémák leküzdésében, mindig és most is arra bátorít, hogy még legalább most az egyszer leírjam, ami bennem van, amit tanultam, és amit tapasztaltam. Sokan felteszik a kérdést, honnan van ennyi erőm? Én úgy érzem, ezt az erőt Csanitól kapom, mert én olyan akarok lenni, mint ő, nekem ő a példaképem!

Amikor 2021. május 5-én elindultunk Magyarországra, magunk mögött hagyva az addig összebarkácsoltságunkat, tele voltunk reményekkel, hittel, tudtuk, hogy ez a küzdelem sorsdöntő lesz, mert ez a kisfiunk gyógyulásának egyetlen lehetőségét jelentette. Ha sikerül, meggyógyul, ha nem, akkor vége mindennek, nincs tovább. Mindent egy lapra tettünk, és hatalmas erővel és boldogan vágunk bele, hiszen mi úgy búcsúztunk, hogy nemsokára haza jövünk, és Csani egészséges lesz. És mi ezt hittük is végig a kilenc hónap alatt. Emlékszem, mennyire összeszorult torokkal és szívvel zártuk be a házuk ajtaját, jól mondják, a küszöb a legnagyobb határ, amikor azt átléped, nem lehet tudni, hogy a visszatérés milyen lesz. Könnyes szemmel ültem be az autóba, és csak az járt az eszemben: Istenem, vajon milyen lesz a visszatérés, négyen boldogan, vagy hárman, és boldogtalanul?

Csanikám csodálatos Orvosokat kapott, akik néhány beavatkozással és kezeléssel rövid idő alatt elérték azt, hogy Csani akarjon enni, inni, felülni, lábra állni, és nap mint nap fejlődni, azt hittük ezt látván, hogy a miénk a világ, olyan boldogok voltunk, amilyenek még soha. A felerősödésemre és a donorra való várakozásunk alatt sok sikeres őssejt transzplantációt végignéztünk, a családokkal összebarátkoztunk, egymás gyerekeiért aggódtunk és drukkoltunk. Emlékszem, hogy, amíg várakoztunk, minden kisgyereknek tapasztaltam, akik lejöttek a kórházból az alapítvány házába, ahol mi is laktunk, hogy sikerült, kijöhettek a steril szobából, minden siker megérett, és minden sikernél ábrándoztam, hogy, amikor majd mi is lejövünk, én is milyen büszke leszek. Nem adatott meg. Nem tapasztaltak nekünk, helyette sírtak, nagyon sokan. A sorsársak, a nővérek, az orvosok ... mindenki küzdött Csaniért, és mindenki akkor, abban a végzetes pillá-

natban egy kicsit meghalt, Csanival együtt. A teljes küzdelmünk egy vírusról bukott el. Egy olyan vírusról, amit Adenónak hívnak. Ez a vírus minden emberben benne lakik, ott alszik benne, csak nem engedi az immunrendszer, hogy felébredjen és bajt okozzon. Csaniéknak éppen ez nem volt, immunrendszere. Amikor készültünk a transzplantációra, tudtuk, hogy ez a legnagyobb kockázata, a vírus mint szövődmény. Ez a vírus túl korán megjelent Csani szervezetében, a régi immunrendszere már nem volt, az új még nem jelent meg. És ez a vírus felébredt még a sejtek megjelenése előtt, és irtatlanul elkezdett szaporodni... Küzdöttünk gyógyszerrel, sejterápiával, ami azt jelentette, hogy a Béla és az én véremet is átszűrték, kinyerve belőle védekező sejteket, amik a vírus ellen szolgálnak...de semmi nem bírta megállítani őket. Mintha ez akkor eldőlt volna. Két hónapot küzdöttünk a vírussal, és ezt a két hónapot Csani hihetetlen erővel, szeretettel és boldogsággal vitte végig, éppen ezért is hittünk az utolsó napig. A steril szoba, ami másnak 25-30 nap, az nekünk 80 volt.

Karácsonyi ajándékként együtt lehettünk négyen a steril szobában.

Imádkoztunk, csodáért könyörögtünk bárkinek, aki fent van ... csodát kaptunk, de olyant nem, ami lehetővé tegye, hogy ő a Földön maradjon. Sajnos a 81. nap reggel meghalt. Együtt voltunk, Béla, Csani és én, lehúzott redőnyökkel, a steril szobában, csak mi hárman, kéz a kézben, csendesesen, szeretetben! A világ legnagyobb fájdalmának a rabságában néztük végig, ahogy szárnyat bont. És bár a szívünk kettéhasadt, el kellett engednünk a kicsi kezét. Hazajöhettünk...erről ábrándoztunk, ez volt a vágyunk, de nem

folytatás az 5. oldalon

folytatás a 4. oldalról

így. A kint szerzett barátaink kérdezték, mit adott az itthon? Egy csomó emléket: beléptem a házba, és emlékeztem, hogy volt egyszer egy életünk, ahol bárhogyan is, de boldogok voltunk, mert együtt voltunk, négyen, és küzdöttem, kerestem ezt az életet, hogy bármit is érezek, csak ezt a bánatot, ezt a fájdalmat ne... De nem találtam, és fel kellett fognom, hogy nincs többé, hanem csak ez az új, ez a szomorú, ami - úgy érzem - nap mint nap megfojt. Hogy ilyen lett az életünk, nem szeretem, de, ha visszamehetnék az időben, sem változtatnék semmin, ha az azt jelentené, hogy ő sohasem létezett, és nem engem választott volna Édesanyjának. A családjunk soha nem ismerhette volna meg ezt a tiszta szeretetet, amit csak ő tudott adni. A világ a legjobb hely, mert Ő létezett, jobb ember lettem, mert Ő létezett. Összehozta a közösségünket, nem számított, hogy addig kívül milyen volt a kapcsolatom, szoros vagy épp semmilyen, mindenki szeretetet adott, küldött, és mindenki egy ember volt velünk, és egy emberként imádkozott velünk, együtt hittünk, bíztunk és akartunk. De az élet túl rövid, szokták mondani, és ez olyan sok családot érint, az ő elvesztésével megváltozott a családjunk, a közösségünk, és megváltozott a világ. Csani olyan erővel, szeretettel és türelemmel nézett szembe minden csatával, amikor elmondtam neki, hogy most mi előtt állunk, de együtt megcsináljuk ezt is, mindig az volt a válasza, hogy jó, ő mindent zokszó nélkül viselt, akár egy felnőtt, de lehet, még sokkal jobban. És mi, Béla és én, ha kell, milliószor átélnénk ennek a borzalomnak minden másodpercét, csak még próbálkozhoznánk, még lenne esélyünk, velünk lehetne, és belélegezhetnénk az illatát, hallhatnánk a nevetését, és érezhetnénk az ölelését, reménykedhetnénk, ha elmehetnénk a tekintetében, vagy eljárhatnánk vele egy mezősi táncot az ölkében tartva... Imádkoztunk... A mi steril szobánk gyakran Apa és Csani táncától és önfeledt nevetésétől volt hangos. Hittünk a tánc, a zene, a szeretet, az ima és a család gyógyító erejében. Valamiért nem sikerült. Talán majd egyszer választ kapunk rá, hogy miért nem lehet egy ilyen csodálatos, különleges, szeretetbomba kisgyerek velünk, de abban biztos vagyok, Csani, hogy mi, APA, ANYA és Béci, ma jobban szeretünk, mint tegnap, de kevésbé, mint holnap, és ez nap mint nap így fog folytatódni, amíg újra találkozunk! Mert én hiszem, hogy találkozunk. Egy angyalként születél a földre, angyalként is éltél, példát mutatva, hogy hogyan kell szeretni, az élet utolsó órájáig önzetlenül és tiszta szívből igazán. De neked menned kellett vissza, és mi hálát adunk érte, hogy erre a rövid földi utazásodra minket választottál, és úgy szerettél, és úgy szeretettünk, ahogy csak lehetett. Most pedig hálát kell, hogy adjunk mi, a szüleid mindenkinek, minden jóakaró embernek, mindenkinek, aki segített tégedet és minket, hogy a lehető legnagyobb szeretetben tudjuk ezt végigcsinálni, semmiben nem szenvedve hiányt, a történeted rengeteg embernek adott reményt, adott

erőt, és megmutatta, hogy mennyi szerető ember vesz körül minket. Azt érzem most, hogy a falunk nem a gazdasági fejlődéstől meg a nem tudom milyen ügyektől lesz több, jobb, fejlettebb, híresebb, nemezebb és sorolhatnám, hanem attól, amit mi most tapasztaltunk, és ez nem más, mint az összetartozás. Isten fizesse mindenkinek a jóindulatát és a segítségét. A szeretet, amit a falu éreztetett velünk, ha csak egy üzenet, amiben csak egy szívecske volt, vagy egy fénykép a faluról, sok-sok erőt adott nekünk a küzdelmünkben. Mindenkinek külön-külön lehetetlen köszönetet mondani, ezért is folyamodtam ahhoz, hogy írjak, remélem, hogy a történetünkkel tudunk adni, illetve a jövőben tudunk tenni még mi is a faluért olyant, amivel viszonyozhatjuk ezt a sok szeretetet és segítséget, amit kaptunk. Most pedig nincs más dolgunk, mint valahogy túlélni minden napot, és, ha másért nem is, de Béciért valahogy megtalálni azt a fűszálat, amibe kapaszkodva újra visszatérhetünk az életbe...

Köszönettel, Csani édesanyja, Noémi

"Istenem, súgd meg neki halkán, lágyan szólj, hogy ne zavarjam. Álmában keressen meg engem, még egyszer hadd lássam, hadd öleljem. Nem szólnék róla, hogy gyötör a bánat mélyen, csak hadd lássam még egyszer a gyermekem. Hadd legyen nekem ez a legszebb álmom, súgd meg neki halkán, én minden nap várom."

Mesés táncház az óvodában

"A hagyományörzés nem a hamu imádása, hanem a tűz továbbadása." (Gustav Mahler)

Február 11-én délelőtt egy nagyon különleges foglalkozáson vehettek részt a lövétei és a pósfalusi óvodás gyermekek, ugyanis az Erdélyi Hagyományok Háza Alapítvány székelyudvarhelyi fiókjának köszönhetően betekintheztek a néptánc és népzene világába. A Mesés táncház projektet, amelynek keretében elhozták hozzánk ezt a szenzációs interaktív produkciót, Márton Sándor, az intézmény munkatársa koordinálta. Az óvoda tornatermében a gyerekekkel ingyenesen vehettünk részt A válogatós királykisasszony című mesében úgy mint királylányok, királyok, kocsislegények, favágók stb., s, miközben mondókáztunk, énekelünk, mozogtunk, - mi tagadás -, egyszer csak azt vettük észre, hogy néptáncot járunk. Ferge-teges hangulatot varázsoltak a művészek, lefoglalták a közel ötven gyereket úgy, hogy mindenki élvezte a táncos forgatagot, még a legkisebbek is. Kinda Emese foglalkozásvezető és Lukács Emőke színésznő, mesemondó építette fel a táncház mesei keretét, ugyanakkor a beépített táncos elemek, lépések, mozgások szakmai színvonaláról Márton Sándor mellett Osváth Ildikó néptáncos gondoskodott, aki citerázott is a

gyerekeknek. Köszönjük az Erdélyi Hagyományok Háza Alapítvány székelyudvarhelyi fiókjának, hogy a Mesés táncház elnevezésű projektjük keretében finanszírozott havi három alkalom egyikeként a lövétei óvodát választották. A farsangi időszak egy kiváló epizódjaként tekintünk vissza erre a szép napra: a táncház a gyermekeknek marandó élményt, nekünk, pedagógusoknak pedig egy színvonalas ötletbörzét, ugyanakkor inspirációt is nyújtott. Hála érte mindenkinek, aki közreműködött a megvalósulásában!

Török- Lázár Anna, óvónő

Fotó: Török-Lázár Anna

Felolvasómaraton 2022

Minden év februárjában meghirdeti a csíkszeredai székhelyű Kájoni János Megyei Könyvtár az éppen aktuális felolvasómaraton, amelybe bárki bezállhat egyénileg, intézményesen, csoportosan. Feltétele, hogy regisztráljon, és természetesen olvasson azokból az írásokból, amelyeket a meghirdető intézmény ajánl.

Február 15-én feltehetően sok magyar iskolában felcsendültek Nemes Nagy Ágnes költőnő ránk hagyott szavai verseiben, ezáltal tisztelve a 100 éve született alkotó előtt. Az idei felolvasómaratonra is benevezett az elemi osztályok mindegyike, némelyik csoportos, mások egyéni felolvasást tartottak. Azoknak pedig, akik még csak most indultak el, vagy még el sem indultak az olvasás világába, a tanító néni adott ízelítőt Nemes Nagy Ágnes verseiből. Ezekhez illusztrációk is készültek, emlékként verseket vittek haza a gyerekek a füzetben, és meg is tanultunk pár sort belőlük.

Tanítóként, magyarként és nem utolsósorban olvasni szerető emberként hálás vagyok egy-egy ilyen kezdeményezésért, amely tömegeket mozgat meg jó ügyek kapcsán, és amelyek alkalmat adnak arra, hogy szép lassan megkopó hobbikat éltesünk egy-egy picivel tovább.

Ha elfogadjátok, kedves szülők, hadd kérjelek meg ezúton, hogy gyerekeitek ebbéli ízlését terelgessétek, míg megtehetitek. Kis értelmes fejecskéjükbé csepegtessetek verseket, meséket, mondókákat, és, amikor akkorára cseperednek, adjátok kezükbe régi kedvenceiteket, keressetek újakat könyvtárban vagy

egymásnál. Semmi más úton nem csiszolódik annyit a nyelv, mint olvasással. Bizonyára nem mondtam újat ezzel...

"tanulni kell magyarul és világlul

...tanulni kell, szeretni kell" (Nemes Nagy Ágnes, Tanulni kell)

Mag Ottilia, tanító

Fotó: András Szilvia

Farsang

A közös farsangi multság a Népházban sajnos az idén is elmaradt. De azért mi nem bánkódtunk nagyon. Minden osztály megszervezte a saját farsangi bálját. A gyerekek nagy izgalommal készültek, fel-

vették kedvenc maskarájukat: voltak szuperhősök, hercegnők, tündérek, állatok, focisták. Jólaktunk "likas pánkóval", teáztunk, játszottunk, táncoltunk, énekeltünk, mókáztunk. Reméljük, jövőre együtt farsangolhatunk iskolánk összes tanulóival.

Előkészítő osztályok

Fotó: Szikszai Berta

Fotó: György Regina

Helyesírás - helyes írás

2022. február 5-én iskolánk néhány tanulója is részt vett a Simonyi Zsigmond Kárpát-mendencei helyesírási versenyen. Online zajlott a verseny, mindenki kapott külön felhasználónevet és jelszót, azzal kellett bejelentkezni. Egy kicsit a számítógépes ismereteink is versenybe szálltak. Rájöttünk, hogy biza sokat kellene egy ilyen versenyre készülni, többet, mint amennyit mi tettük az idén, sajnos nem jutottunk tovább a következő fordulóra. Majd jövőre! A kisebbek!

András Kamilla, Márton Vanda-Nóra,
Szikszai Natália - VIII. osztály

Farsangi bál

Farsang napja eljött már.
Kürtöskalács tálban már.
Multság van maskarában,
Minden gyermek álruhában.
Perdül-fordul, integet.
Így búcsúztatja a telet.

András Anett, II. osztály

Farsangi multság

Nagyon jó a maszkabál
vicces álarc, áll a bál,
a sok kicsi maskurás
össze-vissza magyaráz.

Pánkó, kalács tejszínhabbal,
édes arcok, cukros bajszok,
cukrász, pék és pillangók,
vígán futó álarcok.

Táncikálnak, énekelnek,
ugrándoznak, beszélgetnek.
Addig van a maszkabál,
amíg áll a maskurád.

Orbán Olívia, II. osztály

A farsang

A farsang csupa móka,
Ne legyen az orrod lógva,
Lehetsz akármicsoda,
Ez a legjobb szerepróba.

Balázs Balázs, II. osztály

A farsang

Január, február,
itt a farsang, áll a bál.
Kezdődik a jelmezbál,
sok gyermek táncot jár.

Itt a farsang alig várom,
mi legyek a jelmezbálon?
Legyek tömlő tele borral,
hadd mulassunk a csapattal.

Kelemen Csanád, II. osztály

A maszkabál

A maszkabálba megyek,
Vidám minden gyerek.
Fejemen a korona,
Én vagyok a vár ura.

Egyik gyerek katona,
Mindenkin van maskara,
Van itt szakács, pókember,
Tűzoltó és pókmester.

Varga Zsolt, II. osztály

Farsang

A farsangi időszakban mindenki szorgalmas.
Hogy a farsangi bálon ne legyen unalmas.
Mindenki vág, ragaszt,
A polcra jelmezeket akaszt.

Valaki süt és dagaszt,
És valaki saját jelmezt ragaszt.
Van aki ragasztja és sokat készíti,
És van aki kölcsönzi.

Györgylőrincz Balázs, II. osztály

Farsangi készülődés

Itt van, itt van a farsang már,
beöltözünk végre már.
Gondolkozok nagy erővel,
mi is legyen a jelmezem?
Meg is van már, orvos leszek,
nagyon megkönnyebbültem.

Már csak a maszkabált várom,
a doktor úr lesz a párom.

András Zsófia, II. osztály

Itt a farsang

Itt a farsang, jaj de jó,
Jelmezt venni lenne jó!
De a vírus lecsapott.
Tegyünk hát egy kalapot.

Ki mit elől-hátul kap,
Lányok fel a szoknyákat,
Járjuk hát a táncukat,
A második osztályban.

Gábos István, II. osztály

Anyakönyvi hírek - 2022. január

Születések száma: 1

SZIKSZAI ZENTE, született 2022. január 18-án, a Szikszai Csaba és Szikszai Gyöngyvér, Lövete, 274. szám alatt lakó szülők gyermeke

Házasságkötések száma: 1

MÁRTON EDE és ELEKES CSENGE

Őszinte részvétünket fejezzük ki a januárban elhunytak hozzátartozóinak:

GYÖRGYLŐRINCZ ROZÁLIA (ANDRÁS), született 1935-ben, Lövete, 611. szám

FERENCZ BÉLA, született 1959-ben, Lövete, 293. szám

ANDRÁS TERÉZ (MÁRTON), született 1920-ban, Lövete, 237. szám

MIKLÓS ROZÁLIA (MIHÁLY), született 1930-ban, Lövete, 801. szám

LÁZÁR CSANÁD, született 2019-ben, Lövete, 1105. szám

Székely humor

Ül a kapu előtt a padon Istán bá', és néz maga elé.

A szomszéd megkérdezi tőle:

- Min gondolkodik, Istán bácsi?

- A padon - volt a rövid válasz.

Eladó ház, gyümölcsösrel együtt, Csató, 280. szám. Telefonszám: 0747618510.

ELADÓ Lövete, 351. szám alatt (az állategészségügy mellett, alul) ház udvarral, kerttel, tiszta telekkönyvvel. Tel.: 0742793438, 0747218272

Területet **vásárolnék** Gyíkoskőn.

Telefonszám: 0754346056

Régi arcok sárgult fényképeken

Ifjú pár: Pál Lajos és György Magdolna. A képet Gólicza Attiláné György Margit bocsájtotta rendelkezésünkre. A felvétel készült: 1983. 09. 25.

LÖVÉTEI KIÁLTÓ

Megjelenik havonta, kiadja a
LÖVÉTEI KIÁLTÓ EGYESÜLET

Főszerkesztő: Mihály János, tördelés és szerkesztés: András Kinga, korrektúra: Egyed Emilia

Munkatársak: András Mónika, András Tamás, Egyed Tünde,

Fazakas Ágnes, Györgylőrincz Ernő, Lázár Béla, Lázár László, Mag Otília, Pál Erzsébet,

Péter Éva Erika, Szikszai Berta, Tódor Attila, Tódor Lóránd, Török Enikő

Támogatók: Lövete Község Helyi Tanácsa, Lövete Közbirtokossága, Lövetei Római Katolikus Plebánia, Select Metleplast Kft., Nyko Kft.

A szerkesztőség elérhetősége:

Lövete Községi Könyvtár, tel.: 0784-298853, loveteikialto@freemail.hu